BENDROJO TEISMO (antroji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2025 m. gruodžio 10 d.*

„Prekybos politika – Apsauga nuo trečiosios šalies priimtų teisės aktų eksteritorialaus taikymo poveikio – JAV nustatytos ribojamosios priemonės Iranui – Antrinės sankcijos, neleidžiančios Sąjungos fiziniams ar juridiniams asmenims turėti komercinių santykių su įmonėmis, kurioms taikomos šios priemonės – Draudimas laikytis tokių teisės aktų – Reglamento (EB) Nr. 2271/96 5 straipsnio antra pastraipa – Komisijos sprendimas leisti Sąjungos juridiniam asmeniui laikytis tokių teisės aktų – Pranešimas apie sprendimą įmonei, kuriai taikomos trečiosios šalies ribojamosios priemonės – Atgalinio veikimo galia – Atsižvelgimas į šios įmonės veiklą, kuriai netaikomos tos priemonės“

Byloje T-518/23

Middle East Bank, Munich Branch, įsteigta Miunchene (Vokietija), atstovaujama advokatų C. Franz ir N. Bornemann,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą M. Kellerbauer ir L. Puccio,

atsakovę,

palaikomą

Clearstream Banking AG, įsteigtos Ešborne (Vokietija), atstovaujamos advokatų C. Schmitt ir T. Bastian,

įstojusios į bylą šalies,

BENDRASIS TEISMAS (antroji išplėstinė kolegija),

kurį per pasitarimus sudarė pirmininkas S. Papasavvas, teisėjai A. Marcoulli (pranešėja), J. Schwarcz, W. Valasidis ir L. Spangsberg Grønfeldt,

posėdžio sekretorė S. Jund, administratorė,

* Proceso kalba: vokiečių.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir ypač į:

– įstojusios į bylą šalies paaiškinimą, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2024 m. kovo 22 d.,

– pareiškimą dėl ieškinio patikslinimo, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2024 m. spalio 22 d., ir Komisijos bei įstojusios į bylą šalies pastabas, kurias Bendrojo Teismo kanceliarija gavo atitinkamai 2024 m. lapkričio 20 d. ir 2024 m. gruodžio 16 d.,

– į 2024 m. gruodžio 9 d. proceso organizavimo priemonę ir Komisijos atsakymą, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2024 m. gruodžio 20 d.,

– naujus pagrindus, kuriuos Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2025 m. sausio 27 d., ir Komisijos bei įstojusios į bylą šalies pastabas, kurias Bendrojo Teismo kanceliarija gavo atitinkamai 2025 m. vasario 18 d. ir 2025 m. vasario 21 d.,

– antrosios išplėstinės kolegijos pirmininko sprendimą nepridėti prie bylos medžiagos pareiškimo dėl ieškinio patikslinimo, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2025 m. birželio 2 d.,

įvykus 2025 m. birželio 10 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

1 SESV 263 straipsniu grindžiamu ieškiniu ieškovė *Middle East Bank, Munich Branch*, prašo panaikinti 2023 m. balandžio 27 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą C(2023) 2963 *final*, kuriuo įstojusiai į bylą šaliai *Clearstream Banking AG* suteiktas leidimas pagal 1996 m. lapkričio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2271/96, saugančio nuo trečiosios šalies priimtų teisės aktų eksteritorialaus taikymo poveikio ir tuo grindžiamų ar iš to kylančių veiksmų (OL L 309, 1996, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 10 sk., 1 t., p. 75), 5 straipsnio antrą pastraipą (toliau – pirmasis ginčijamas sprendimas), ir 2024 m. birželio 24 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą C(2024) 4478 *final*, kuriuo įstojusiai į bylą šaliai pagal tą pačią nuostatą suteiktas naujas leidimas dėl jai perduotų saugoti ar tvarkyti (kaip depozitoriumui) tam tikrų vertybinių popierių ir lėšų (toliau – antrasis ginčijamas sprendimas).

Ginčo aplinkybės ir aplinkybės, susiklosčiusios po ieškinio pareiškimo

2 2018 m. gegužės 8 d. Jungtinių Amerikos Valstijų Prezidentas paskelbė apie savo sprendimą dėl jo šalies pasitraukimo iš 2015 m. liepos 14 d. Vienoje (Austrijoje) pasirašyto susitarimo dėl Irano branduolinės programos ir sprendimą vėl taikyti Irano Islamo Respublikai sankcijas, kurios anksčiau buvo panaikintos pagal šį sutarimą. Šiomis sankcijomis, be kita ko, draudžiama Jungtinių Amerikos Valstijų jurisdikcijai priklausantiems asmenims (pirminės sankcijos) ir jai nepriklausantiems asmenims (antrinės sankcijos), kaip antai Europos Sąjungos fiziniams ar juridiniams asmenims, palaikyti komercinius santykius su asmenimis, įtrauktais į *Office of Foreign Assets Control (OFAC)* (Užsienio lėšų kontrolės biuras (OFAC), JAV) sudarytą „specialiai nurodytų piliečių ir asmenų, kurių lėšos įšaldytos, sąrašą“ (anglų k. *Specially Designated Nationals and Blocked Persons List*) (toliau – SDN sąrašas).

Dėl ieškovės, įstojusios į bylą šalies ir jų santykių

3 Ieškovė yra Irano banko *Middle East Bank* (MEB) filialas Vokietijoje. 2019 m. ieškovė pagal deponavimo sutartį, sudarytą su kitu Vokietijos banku, įgijo obligacijų.

4 MEB yra įtraukta į SDN sąrašą nuo 2018 m. lapkričio mėn., kiek tai susiję su pirminėmis sankcijomis, o nuo 2020 m. spalio 8 d. – kiek tai susiję su antrinėmis sankcijomis.

5 Įstojusi į bylą šalis yra Vokietijos bendrovė. Ji atsakinga už operacijų, susijusių su vertybiniais popieriais, vykdymą, vertybinių popierių saugojimą ir nacionalinių bei užsienio vertybinių popierių valdymą. Ji yra vienintelis vertybinių popierių depozitoriumas (bankas), turintis leidimą vykdyti veiklą Vokietijoje.

6 Taigi įstojusi į bylą šalis yra atsakinga už ieškovės vertybinių popierių saugojimą.

7 Kadangi įstojusi į bylą šalis užblokavo ieškovės vertybinius popierius, Vokietijos bankas, su kuriuo ši buvo sudariusi deponavimo sutartį, negalėjo įvykdyti 2020 m. sausio 16 d. ieškovės pateikto nurodymo parduoti vertybinius popierius.

8 Negalėdama gauti informacijos apie savo vertybinių popierių padėtį, ieškovė 2020 m. gruodžio 29 d. pareiškė ieškinį įstojusiai į bylą šaliai *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas, Vokietija). Šis ieškinys buvo atmestas.

9 2021 m. gruodžio 22 d. ieškovė pateikė apeliacinį skundą *Oberlandesgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino aukštesnysis apygardos teismas), o 2022 m. gruodžio 20 d. įstojusi į bylą šalis šiam teismui pateikė prašymą suteikti leidimą, kurį 2021 m. vasario 26 d. ji pateikė Europos Komisijai pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą (toliau – pirmasis prašymas suteikti leidimą). Šis apeliacinis skundas buvo atmestas.

10 Atitinkamai 2023 m. balandžio 4 d. ir 11 d. įstojusi į bylą šalis ir ieškovė pateikė kasacinius skundus *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija).

Dėl ieškovės ir Komisijos kontaktų

11 2023 m. sausio 2 d. sužinojusi apie pirmąjį prašymą suteikti leidimą, ieškovė laišku kreipėsi į Komisiją, kad būtų išklausyta dėl šio prašymo. 2023 m. sausio 18 d. Komisija patvirtino, kad gavo šį laišką. 2023 m. sausio 25 d. ieškovė pateikė Komisijai informacijos.

12 2023 m. kovo 1 d. raštu Komisija paprašė ieškovės pateikti pastabas dėl pirmojo prašymo suteikti leidimą. 2023 m. kovo 7 d. ieškovė pateikė savo pastabas. 2023 m. gegužės 10 d. ji paprašė informacijos apie tai, kaip baigėsi leidimo suteikimo procedūra.

13 2023 m. birželio 21 d. raštu Komisija informavo ieškovę, kad 2023 m. balandžio 27 d. priėmė pirmąjį ginčijamą sprendimą, ir pateikė jai to sprendimo turinio aprašymą.

Dėl ginčijamų sprendimų

14 Pirmuoju ginčijamu sprendimu Komisija leido įstojusiai į bylą šaliai dvylika mėnesių laikytis tam tikrų Reglamento Nr. 2271/96 priede nurodytų Jungtinių Amerikos Valstijų įstatymų (toliau – priede nurodyti įstatymai), kiek tai susiję su ieškovės vertybiniais popieriais ar lėšomis, kurie jai patikėti saugoti ar deponuoti (toliau – pradinis leidimas).

15 Antruoju ginčijamu sprendimu Komisija suteikė į bylą įstojusiai šaliai naują leidimą, leidžiantį jai dar dvylika mėnesių laikytis priede nurodytų įstatymų, kiek tai susiję su ieškovės vertybiniais popieriais ar lėšomis, kurie jai patikėti saugoti ar deponuoti (toliau – naujas leidimas).

Šalių reikalavimai

16 Ieškovė Bendrojo Teismo iš esmės prašo:

– panaikinti pirmąjį ir antrąjį ginčijamus sprendimus (toliau kartu – ginčijami sprendimai),

– pripažinti, kad atsisakymas pateikti ginčijamus sprendimus ir leisti su jais susipažinti yra neteisėtas,

– uždrausti Komisijai „pratęsti“ pradinį leidimą,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas,

– nurodyti įstojusiai į bylą šaliai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

17 Be to, ieškovė Bendrojo Teismo prašo „priimti sprendimą dėl ieškinio priimtinumo atsižvelgiant į [jos] suinteresuotumą pareikšti ieškinį <…> nepradėjus bylos nagrinėti iš esmės“ ir nurodyti Komisijai pateikti pirmąjį ginčijamą sprendimą.

18 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti visą ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

19 Įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti visą ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas, įskaitant tas, kurias ji patyrė.

Dėl teisės

20 Reikia pažymėti, kad nors visuose Bendrojo Teismo gautuose dokumentuose ieškovė pateikė iš viso devynis reikalavimus, kurių apimtis, numeracija ir formuluotės buvo laipsniškai keičiamos, jos reikalavimai turi būti suprantami taip, kaip jie išdėstyti šio sprendimo 16 punkte. Vis dėlto,

kadangi per posėdį ji taip pat tvirtino, kad prašo panaikinti trečiąjį Komisijos įgyvendinimo sprendimą, prieš priimant sprendimą dėl tame punkte nurodytų reikalavimų reikia apibrėžti ginčo dalyką.

21 Be to, visų pirma tiek, kiek ieškovė Bendrojo Teismo prašo nurodyti Komisijai pateikti pirmąjį ginčijamą sprendimą (žr. šio sprendimo 17 punktą), pakanka pažymėti, kad toks procesinis prašymas iš tikrųjų yra ne „reikalavimas“, kaip jis suprantamas pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 76 straipsnio e punktą (šiuo klausimu žr. 2002 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *G / Komisija*, T-199/01, EU:T:2002:271, 27 punktą), bet prašymas, kad Bendrasis Teismas iš esmės imtųsi pasirengimo nagrinėti bylą priemonės pagal šio reglamento 91 straipsnio b punktą. Šiuo klausimu reikia priminti, kad atsakydama į proceso organizavimo priemonę Komisija pateikė šį sprendimą bei antrąjį ginčijamą sprendimą, todėl minėtas prašymas neteko dalyko.

Pirminės pastabos dėl ginčo dalyko

22 Per teismo posėdį ieškovė teigė, kad šio sprendimo 16 punkte nurodyti reikalavimai taip pat turi apimti trečiąjį Komisijos įgyvendinimo sprendimą, kuriuo įstojusiai į bylą šaliai suteiktas naujas leidimas, leidžiantis jai laikytis iki 2026 m. balandžio mėn. priede nurodytų įstatymų, kiek tai susiję su jai patikėtais saugoti ar deponuotais ieškovės vertybiniais popieriais ar lėšomis (apie to sprendimo egzistavimą Komisija patvirtino per teismo posėdį).

23 Šiuo atžvilgiu pakanka priminti, kad pagal Procedūros reglamento 86 straipsnio 1 dalį (redakcija po 2024 m. rugpjūčio 12 d. pakeitimų, įsigaliojusių 2024 m. rugsėjo 1 d.; OL L, 2024/2095) ieškovas gali patikslinti ieškinį praėjus ne daugiau kaip dviem savaitėms nuo tada, kai įteiktas sprendimas nustatyti teismo posėdžio datą arba prieš įteikiant Bendrojo Teismo sprendimą išnagrinėti bylą nerengiant žodinės proceso dalies. Nagrinėjamu atveju, kadangi sprendimas nustatyti teismo posėdžio datą ieškovei buvo įteiktas 2025 m. balandžio 11 d., dviejų savaičių nuo šio sprendimo įteikimo terminas baigėsi 2025 m. balandžio 25 d., todėl ieškovės per posėdį pateiktas prašymas išplėsti ieškinį, kad jis apimtų ir šio sprendimo 22 punkte nurodytą trečiąjį Komisijos įgyvendinimo sprendimą, buvo pateiktas pavėluotai, taigi yra nepriimtinas.

Dėl antrojo ir trečiojo ieškovės reikalavimų

24 Pirma, per posėdį ieškovė nurodė, kad nors, kaip ji mano, nebėra poreikio priimti sprendimo dėl šio sprendimo 16 punkte nurodyto trečiojo reikalavimo, kuriuo ji Bendrojo Teismo prašo uždrausti Komisijai „pratęsti“ pradinį leidimą, ji neatsisakė šio reikalavimo ir prašo Bendrojo Teismo priimti dėl jo sprendimą.

25 Šiuo klausimu pakanka priminti, kad Bendrasis Teismas, vykdydamas teisėtumo kontrolę pagal SESV 263 straipsnį, neturi jurisdikcijos nustatyti įpareigojimų Sąjungos institucijoms, įstaigoms ir organams (žr. 2016 m. rugsėjo 22 d. Nutarties *Gaki / Komisija*, C-130/16 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2016:731, 14 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Taigi minėtas prašymas turi būti atmestas dėl to, kad Bendrasis Teismas neturi jurisdikcijos jo nagrinėti.

26 Antra, dėl šio sprendimo 16 punkte nurodyto antrojo reikalavimo, kuriuo ieškovė Bendrojo Teismo prašo pripažinti, kad atsisakymas pateikti ginčijamus sprendimus ir leisti su jais susipažinti yra neteisėtas, pakanka priminti, kad vykdydamas teisėtumo kontrolę pagal SESV 263 straipsnį jis neturi jurisdikcijos priimti deklaratyvaus pobūdžio sprendimų (žr. 2009 m.

vasario 4 d. Sprendimo *Omya / Komisija*, T-145/06, EU:T:2009:27, 23 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Todėl minėtas prašymas turi būti atmestas dėl to, kad Bendrasis Teismas neturi jurisdikcijos jo nagrinėti.

Dėl pirmojo ieškovės reikalavimo

27 Grįsdama šio sprendimo 16 punkte nurodytą pirmąjį reikalavimą, kuriuo Bendrojo Teismo prašo panaikinti ginčijamus sprendimus, ieškovė nurodo tris pagrindus, iš esmės susijusius, pirma, su pirmajame ginčijamame sprendime Komisijos padarytu atgalinio negaliojimo principo pažeidimu, antra, jos procesinių teisių pažeidimu ir, trečia, klaidingai įgyvendinta Komisijos diskrecija. Be to, reaguodama į tai, kad Bendrajam Teismui buvo pateikti ginčijami sprendimai atsakant į proceso organizavimo priemonę, ji nurodė keturis naujus pagrindus, iš esmės susijusius su fakto klaida (ketvirtasis pagrindas), Komisijos antrajame ginčijamame sprendime padarytu atgalinio negaliojimo principo pažeidimu (penktasis pagrindas), ginčijamų sprendimų netikslumu (šeštasis pagrindas) ir Komisijos padaryta vertinimo klaida (septintasis pagrindas).

28 Taigi ieškovės grindžiant prašymą panaikinti ginčijamus sprendimus pateiktus pagrindus reikia nagrinėti tokia tvarka: visų pirma antrąjį pagrindą, paskui ketvirtąjį, toliau pirmąjį ir penktąjį pagrindus ir galiausiai – trečiąjį, šeštąjį ir septintąjį pagrindus.

Dėl antrojo pagrindo, iš esmės grindžiamo ieškovės procesinių teisių pažeidimu

29 Ieškovė tvirtina, kad atsižvelgiant į tai, jog ji buvo išklausyta, pirmasis ginčijamas sprendimas turėjo būti motyvuotas ir jai turėjo būti pateiktas visas jo tekstas. Ji priduria, kad yra suinteresuota žinoti jo motyvus ir kad šiuo atveju kyla klausimas, kaip buvo atsižvelgta į jos argumentus.

30 Komisija ir įstojusi į bylą šalis nesutinka su šiais argumentais.

31 Neginčijama, kad nagrinėjamu atveju Komisija, priėmusi ginčijamus sprendimus, ieškovei pateikė ne visus šių sprendimų tekstus, o tik pirmojo ginčijamo sprendimo turinio aprašymą. Be to, visi minėtų sprendimų tekstai ieškovei buvo pateikti tik vykstant šiam procesui, kaip priminta šio sprendimo 21 punkte.

32 Vis dėlto, pirma, reikia pažymėti, kad, kaip teigia pati ieškovė, Reglamentas Nr. 2271/96 neįpareigoja Komisijos apie sprendimą suteikti leidimą pagal jo 5 straipsnio antrą pastraipą pranešti trečiajam asmeniui, kuriam taikomos trečiosios šalies ribojamosios priemonės (toliau – trečiasis asmuo, kuriam taikomos ribojamosios priemonės), kaip antai ieškovei, kurios atžvilgiu prašymą suteikti leidimą pateikusiam subjektui, t. y. įstojusiai į bylą šaliai, buvo leista laikytis priede nurodytų įstatymų. Tas pats pasakytina ir apie 2018 m. rugpjūčio 3 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentą (ES) 2018/1101, kuriuo nustatomi Tarybos reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antros pastraipos taikymo kriterijai (OL L 199 I, 2018, p. 7), kurio 5 straipsnio 3 dalyje tik numatyta, kad Komisija nedelsdama praneša prašymą suteikti leidimą pateikusiam subjektui apie galutinį sprendimą.

33 Be to, grįsdama antrąjį ieškinio pagrindą ieškovė nesiremia jokia konkrečia nuostata. Vis dėlto, kadangi ji lyg ir teigia, jog pagal SESV 296 straipsnio antrą pastraipą netiesiogiai reikalaujama, kad jai būtų pateikti ginčijamų sprendimų motyvai, reikia pažymėti, jog nors ši nuostata susijusi su teisės aktų motyvavimu, joje bet kuriuo atveju nereglamentuotas klausimas, kuriems

asmenims turi būti pranešta apie teisės aktą. Be to, dėl pastarojo aspekto reikia priminti, kad pagal SESV 297 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą apie sprendimus, kuriuose nurodomi jų adresatai, pranešama tiems adresatams. Nagrinėjamu atveju ginčijamuose sprendimuose kaip adresatė nurodyta tik įstojusi į bylą šalis, o ieškovė netvirtina turinti tokį statusą.

34 Be to, kadangi ieškovės argumentai dėl pirmojo ginčijamo sprendimo motyvavimo, nepaisant jų bendro pobūdžio, turi būti suprantami kaip kritikuojantys tariamą to sprendimo nemotyvavimą, kiek tai susiję su jos Komisijai pateiktomis pastabomis, pakanka pažymėti, kad to sprendimo 14 konstatuojamojoje dalyje Komisija išdėstė ieškovės pateiktus argumentus ir savo atsakymus į juos. Todėl šiuo aspektu negalima nustatyti motyvavimo nebuvimo.

35 Antra, ieškovė teigia, kad, atsižvelgiant į tai, jog ji buvo išklausyta per administracinę procedūrą, per kurią buvo priimtas pirmasis ginčijamas sprendimas, ji turėjo gauti visus ginčijamų sprendimų tekstus.

36 Žinoma, kaip matyti iš šio sprendimo 12 ir 13 punktų, ieškovė dėl jos Komisijai pateikto prašymo iš tikrųjų buvo išklausyta per administracinę procedūrą, per kurią buvo priimtas pirmasis ginčijamas sprendimas, ir Komisija ją informavo apie šios procedūros baigtį, nes ji gavo to sprendimo turinio aprašymą.

37 Vis dėlto šios aplinkybės savaime negali lemti naujų Komisijos pareigų ieškovei, be kita ko, pareigų pranešti ieškovei apie ginčijamus sprendimus.

38 Iš tikrųjų Reglamente Nr. 2271/96 ir Įgyvendinimo reglamente 2018/1101 nenumatyta jokio procedūrinio vaidmens tretiesiems asmenims, kuriems taikomos ribojamosios priemonės: Komisija jų neinformuoja ir neišklauso per sprendimo priėmimo pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą procedūrą. Kitaip tariant, Sąjungos teisės aktų leidėjas nusprendė nustatyti sistemą, pagal kurią nereikia atsižvelgti į tokių trečiųjų asmenų interesus ir jie neturi būti įtraukti į procedūras, vykdomas pagal šią nuostatą (šiuo klausimu žr. 2023 m. liepos 12 d. Sprendimo *IFIC Holding / Komisija*, T-8/21, EU:T:2023:387, 107 ir 111 punktus).

39 Taigi, net jei konkrečiu atveju Komisija nusprendžia išklausyti trečiąjį asmenį, kuriam taikomos ribojamosios priemonės, be kita ko, siekdama gauti informacijos arba informuoti jį apie pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą vykdomą procedūrą ar jos baigtį, tokia aplinkybė negali pakeisti minėtame reglamente teisės aktų leidėjo nustatytos sistemos pusiausvyros ir ypač įpareigoti Komisijos pranešti tokiam trečiajam asmeniui apie pagal šią nuostatą priimtą sprendimą.

40 Be to, priešingai, nei teigia ieškovė, tokios Komisijos pareigos buvimas negali priklausyti nuo suinteresuotumo ar net galimo naudingumo ieškovei, motyvuojant, be kita ko, tuo, kad jai įdomu žinoti, kaip buvo atsižvelgta į jos argumentus.

41 Tuo remiantis, darytina išvada, kad nagrinėjamu atveju vien dėl to, kad Komisija, ieškovės prašoma, išklausė ją per administracinę procedūrą, per kurią buvo priimtas pirmasis ginčijamas sprendimas, ir pateikė jai šio sprendimo turinio aprašymą, šiai institucijai neatsirado pareiga pranešti ieškovei apie minėtą sprendimą ar net apie antrąjį ginčijamą sprendimą.

42 Trečia, kadangi ieškovė teigia, kad buvo pažeistos jos procedūrinės teisės, nes Komisija, kai tik priėmė ginčijamus sprendimus, turėjo iš karto apie juos pranešti, reikia priminti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 38–41 punktų, pagal Reglamente Nr. 2271/96 ir Įgyvendinimo reglamente 2018/1101 nustatytą sistemą ji neturi tokių teisių.

43 Taigi negalima teigti, kad nepateikusi ieškovei visų ginčijamų sprendimų tekstų po jų priėmimo Komisija padarė kokį nors procedūrinių teisių, kurių ieškovė neturėjo ir negalėjo turėti pagal Reglamente Nr. 2271/96 ir Įgyvendinimo reglamente 2018/1101 nustatytą sistemą, pažeidimą.

44 Ketvirta, bet kuriuo atveju reikia priminti, kad nors nepranešimas apie teisės aktą gali turėti įtakos ieškinio senaties termino pradžios momentui, tai savaime nepateisina šio akto panaikinimo. Žinoma, negalima atmesti galimybės, kad ieškovas gali pateikti argumentų, kuriais siekiama įrodyti, jog konkrečiu atveju dėl nepranešimo apie aktą buvo pažeistos jo teisės, o tai pateisina jo panaikinimą (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2022 m. liepos 27 d. Sprendimą *RT France / Taryba*, T-125/22, EU:T:2022:483, 82 punktą).

45 Tačiau nagrinėjamu atveju ieškovė Bendrajam Teismui nepateikė argumentų, kurie leistų teigti, kad, nepateikus visų ginčijamų sprendimų tekstų po jų priėmimo, jos teisės buvo pažeistos tiek, kad tai savaime pateisina šių sprendimų panaikinimą.

46 Be to, reikia pažymėti, kad, Komisijai informavus apie pirmojo ginčijamo sprendimo turinį, ieškovė galėjo pareikšti šį ieškinį Bendrajame Teisme, kad užginčytų jo teisėtumą.

47 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad antrasis pagrindas yra nepagrįstas, todėl turi būti atmestas.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, iš esmės susijusio su fakto klaida

48 Ieškovė teigia, kad ginčijami sprendimai grindžiami klaidingu faktiniu pagrindu. Komisija juose – pirmojo ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamojoje dalyje ir antrojo ginčijamo sprendimo 11 konstatuojamojoje dalyje – klaidingai nurodė, kad MEB priklausė Irano Islamo Respublikai, nors tai yra Teherano (Iranas) biržoje kotiruojamas bankas, kurio akcijos daugiausia priklauso privatiems investuotojams. Pirmojo ginčijamo sprendimo 37 konstatuojamojoje dalyje ji suteikė lemiamą reikšmę šiam faktui, kai MEB kvalifikavo kaip „Irano subjektą“. Be to, to sprendimo 21 ir 22 konstatuojamosiose dalyse ji atsižvelgė į įmonės, priklausančios tai pačiai grupei kaip ir įstojusi į bylą šalis, ir JAV valdžios institucijų sudarytą susitarimą dėl Irano centrinio banko, taigi į skirtingą situaciją, palyginti su situacija privačios įmonės, įsteigtos Irane, kaip antai MEB.

49 Komisija ir įstojusi į bylą šalis nesutinka su šiais argumentais.

50 Visų pirma, nors pirmojo ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamojoje dalyje ir antrojo ginčijamo sprendimo 11 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad MEB priklausė Irano Islamo Respublikai, ieškovė tvirtina, o Komisija to pagrįstai nepaneigia, kad MEB yra privatus Irano bankas. Paklausta apie tai per posėdį, Komisija pripažino, kad iš bylos medžiagos negalima daryti išvados, jog MEB priklausė Irano Islamo Respublikai.

51 Vis dėlto, net darant prielaidą, kad ginčijamuose sprendimuose esanti nuoroda dėl MEB nuosavybės yra netiksli, tokia aplinkybė neturi įtakos šių sprendimų teisėtumui.

52 Iš tikrųjų, kaip matyti iš pirmojo ginčijamo sprendimo 12 ir 13 konstatuojamųjų dalių ir antrojo ginčijamo sprendimo 10 ir 11 konstatuojamųjų dalių, šie sprendimai grindžiami ne aplinkybe, kad MEB priklausė Irano Islamo Respublikai, o aplinkybe, kurios šalys neginčija, kad MEB yra SDN sąraše, kiek tai susiję su antrinėmis sankcijomis. Taigi būtent dėl šios aplinkybės MEB taikomos priede nurodytuose įstatymuose numatytos sankcijos, atsižvelgiant į įstojusiai į bylą šaliai ir Sąjungai galinčią kilti žalą šių įstatymų nepaisymo atveju, o tai lėmė, kad įstojusi į bylą šalis paprašė Komisijos suteikti leidimą laikytis tų įstatymų, ir ši jį suteikė. Tačiau aplinkybė, ar MEB priklauso viešiesiems ar privatiems subjektams, šiuo atžvilgiu neturi reikšmės.

53 Be to, priešingai, nei teigia ieškovė, iš ginčijamų sprendimų nematyti, kad grįsdama vertinimus, kuriais remdamasi ji suteikė pradinį leidimą, Komisija rėmėsi tuo, kad MEB priklausė Irano Islamo Respublikai.

54 Pirma, nors pirmojo ginčijamo sprendimo 37 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė MEB kaip „Irano“ subjektą, šios nuorodos negalima suprasti kaip reiškiančios, kad Komisija rėmėsi argumentu, jog MEB priklausė Irano Islamo Respublikai. Iš tikrųjų neginčijama, kad MEB kotiruojama Teherano (Iranas) vertybinių popierių biržoje, todėl Komisija galėjo ja remtis kaip „Irano“ subjektu, neatsižvelgdama į tai, ar jis priklauso valstybei, ar yra privatus. Be to, pati ieškovė ieškinyje MEB įvardijo kaip „Irano“ banką.

55 Antra, nors pirmojo ginčijamo sprendimo 21 ir 22 konstatuojamosiose dalyse (taip pat antrojo ginčijamo sprendimo 27 konstatuojamojoje dalyje ir 10 išnašoje) Komisija rėmėsi įmonės, priklausančios tai pačiai grupei kaip ir įstojusi į bylą šalis, ir JAV valdžios institucijų sudarytu sandoriu, ieškovės nurodyta aplinkybė, kad šis sandoris buvo susijęs su tos įmonės santykiais su Irano centriniu banku, o ne su privačiu subjektu, taip pat neturi reikšmės ir nereiškia, kad Komisija rėmėsi nereikšminga aplinkybe. Iš tiesų iš šių konstatuojamųjų dalių matyti, kad darydama nuorodą į minėtą sandorį Komisija siekė pateikti rizikos, su kuria įstojusi į bylą šalis susiduria galimo priede nurodytų įstatymų pažeidimo atveju, ir šiuo tikslu su JAV valdžios institucijomis sudaryto sandorio pavyzdį, neatsižvelgdama į tai, ar subjektas, su kuriuo ši įmonė palaikė komercinius santykius, priklausė valstybei, ar buvo privatus.

56 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad antrasis pagrindas yra nepagrįstas, todėl turi būti atmestas.

Dėl pirmojo ir penktojo pagrindų, iš esmės susijusių su atgalinio negaliojimo principo pažeidimu

57 Ieškovė tvirtina, kad pradiniam leidimui ir naujam leidimui buvo suteikta atgalinio veikimo galia. Jos teigimu, pirmajame ginčijamame sprendime, priimtame 2023 m. balandžio 27 d., Komisija leido įstojusiai į bylą šaliai blokuoti jos lėšas nuo pirmojo prašymo suteikti leidimą pateikimo dienos, t. y. nuo 2021 m. vasario 26 d. Be to, antrasis ginčijamas sprendimas taikomas nuo pradinio leidimo galiojimo pabaigos dienos. Ieškovės teigimu, atsižvelgiant į teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principus, teisės aktai iš principo negali būti taikomi atgaline data. Nei Reglamente Nr. 2271/96, nei Įgyvendinimo reglamente 2018/1101 nenumatytas toks atgalinis veikimas, jis net aiškiai draudžiamas pagal 2018 m. rugpjūčio 7 d. Komisijos gaires „Klausimai ir atsakymai. Atnaujinto [Reglamento Nr. 2271/96] priėmimas“ (OL C 277 I, 2018, p. 4; toliau – gairės), kuriose numatyta, kad prašymas suteikti leidimą neturi stabdomojo poveikio ir kad jį pateikę subjektai privalo laikytis Reglamento Nr. 2271/96, kol bus suteiktas tas leidimas. Taigi ieškovė teigia, kad ji galėjo teisėtai manyti, jog minėti leidimai neturi atgalinio veikimo galios.

58 Ieškovė priduria, kad Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio pirma pastraipa visų pirma apsaugomi Sąjungos veiklos vykdytojai nuo priede nurodytų įstatymų taikymo ir kad nuo jos galima nukrypti tik išimtiniais atvejais, todėl atgalinio veikimo galią turintis leidimas yra klaida siekiant veiksmingai ir atgrasomai taikyti šį reglamentą. Komisijos daromas skirtumas tarp prašymo suteikti leidimą stabdomojo poveikio nebuvimo pagal gaires ir atgalinio veikimo leidimo galimybės yra dirbtinis ir nenumatytas minėtame reglamente. Be to, nagrinėjamu atveju ieškovė tvirtina negalinti suprasti, kaip tokia atgalinė galia leistų išvengti didelės žalos Sąjungos ar prašymą suteikti leidimą pateikusio subjekto interesams, nes išsamus leidimas jai nebuvo pateiktas. Be to, jos teigimu, nebūtina, kad leidimo suteikiama apsauga nuo pagal Sąjungos teisę taikomų sankcijų turėtų atgalinio veikimo galią, nes tokia leidimo galia jai kenkia.

59 Komisija ir įstojusi į bylą šalis nesutinka su šiais argumentais.

60 Pagal teisinio saugumo principą, kuris yra vienas iš bendrųjų Sąjungos teisės principų ir iš kurio kyla teisėtų lūkesčių apsaugos principas, reikalaujama, kad teisės normos būtų aiškios ir tikslios, o jų poveikį galima būtų numatyti, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti Sąjungos teisės reglamentuojamas situacijas ir teisinius santykius (žr. 2024 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Kirimova / EUIPO*, T-727/20 RENV, EU:T:2024:646, 44 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Tai ypač aktualu tais atvejais, kai tokios taisyklės gali sukelti neigiamų pasekmių fiziniams asmenims ir įmonėms (žr. 2024 m. lapkričio 27 d. Sprendimo *Nord Stream 2 / Parlamentas ir Taryba* (T-526/19 RENV, EU:T:2024:864) 45 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

61 Saugumo principas apskritai draudžia nustatyti, kad Sąjungos teisės aktas įsigalioja iki jo paskelbimo ar pranešimo apie jį, nelygu atvejis. Ši taisyklė gali būti netaikoma tik išimtiniais atvejais, jei to reikalauja siekiamas bendrojo intereso tikslas ir yra tinkamai atsižvelgta į suinteresuotųjų asmenų teisėtus lūkesčius (šiuo klausimu žr. 2005 m. balandžio 26 d. Sprendimo „*Goed Wonen*“, C-376/02, EU:C:2005:251, 33 punktą; 2019 m. vasario 13 d. Sprendimo *Human Operator*, C-434/17, EU:C:2019:112, 36 punktą ir 2023 m. kovo 8 d. Sprendimo *Assaad / Taryba*, T-426/21, EU:T:2023:114, 212 punktą).

62 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei teigia Komisija ir įstojusi į bylą šalis, ieškovė pagrįstai teigia, kad ginčijamais sprendimais pradinis leidimas ir naujas leidimas įstojusiai į bylą šaliai buvo suteikti atgaline data.

63 Kiek tai susiję, pirma, su pirmuoju ginčijamu sprendimu, iš jo 3 straipsnio aiškiai matyti, kad jis galioja dvylika mėnesių nuo pranešimo apie jį dienos. Vis dėlto to sprendimo 1 straipsnyje, kaip nurodyta jo 39 konstatuojamojoje dalyje, nurodyta, kad įstojusiai į bylą šaliai leidžiama laikytis priede nurodytų teisės aktų ieškovės atžvilgiu „nuo prašymo šiam leidimui gauti pateikimo dienos“. Kaip matyti iš to sprendimo 7 konstatuojamosios dalies, pirmąjį prašymą dėl leidimo įstojusi į bylą šalis Komisijai pateikė 2021 m. vasario 26 d. Taigi tokiu sprendimu suteiktas pradinis leidimas turi atgalinio veikimo galią, nes iš kartu aiškinamų minėto sprendimo 1 ir 3 straipsnių matyti, kad šio leidimo įsigaliojimo data buvo nustatyta ne tą dieną, kai įstojusiai į bylą šaliai buvo pranešta apie nagrinėjamą sprendimą (priimtas 2023 m. balandžio 27 d.), o anksčiau, nei buvo pateiktas šis prašymas dėl leidimo suteikimo (2021 m. vasario 26 d.).

64 Kita vertus, kalbant apie antrąjį ginčijamą sprendimą, iš jo 3 straipsnio matyti, kad jis galioja dvylika mėnesių nuo tos dienos, kai, kaip nurodyta šio sprendimo 43 konstatuojamojoje dalyje, „baigiasi [pradinio leidimo] galiojimas (2024 m. balandžio 26 d.)“. Taigi tokiu sprendimu suteiktas pradinis leidimas tikrai turi atgalinio veikimo galią, nes iš kartu aiškinamų minėto

sprendimo 1 ir 3 straipsnių matyti, kad šio leidimo įsigaliojimo data buvo nustatyta ne tą dieną, kai įstojusiai į bylą šaliai buvo pranešta apie nagrinėjamą sprendimą (priimtas 2024 m. birželio 24 d.), o anksčiau, t. y. tą dieną, kai baigė galioti pradinis leidimas (2024 m. balandžio 26 d.).

65 Šiomis aplinkybėmis reikia išnagrinėti, ar, kaip teigia ieškovė, Komisija nepagrįstai atgaline data suteikė pradinį ir naują leidimus įstojusiai į bylą šaliai, turint omenyje, kad ieškovė minima ginčijamų sprendimų motyvuose ir rezoliucinėse dalyse. Taigi šio atgalinio veikimo galios teisėtumą reikia nagrinėti atsižvelgiant būtent į ieškovės poziciją.

66 Pirma, ieškovė teigia, kad Reglamente Nr. 2271/96, Įgyvendinimo reglamente 2018/1101 ir gairėse aiškiai nenumatyta galimybė atgaline data suteikti įstojusiai į bylą šaliai leidimą, kaip antai pradinį ar naują ginčijamais sprendimais suteiktą leidimą, ir netgi aiškiai draudžiama tokia galimybė.

67 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad, jei tenkinamos šio sprendimo 61 punkte nurodytos sąlygos, Sąjungos institucijų, įstaigų ir organų įgaliojimai išimties tvarka priimti atgalinio veikimo aktą kyla iš bendrųjų Sąjungos teisės principų, nereikalaujant, kad atitinkamuose teisės aktuose būtų aiškiai nurodytas teisinis pagrindas (šiuo klausimu žr. 2024 m. vasario 21 d. Sprendimą *NRW. Bank / CRU*, T-466/16 RENV, EU:T:2024:111, 165 punktą).

68 Todėl aiškaus teisinio pagrindo nebuvimas nesudaro Komisijai kliūčių išimties tvarka subjektui, kuris pateikė prašymą, suteikti atgaline data leidimą pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą, jeigu tenkinamos abi šio sprendimo 61 punkte primintos kumuliacinės sąlygos, t. y. pirma, ginčijamu aktu siekiamas tikslas reikalauja, kad jis veiktų atgaline data, ir, antra, turi būti tinkamai atsižvelgta į suinteresuotųjų asmenų teisėtus lūkesčius.

69 Be to, reikia pažymėti, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, nė viename iš jos nurodytų aktų aiškiai neatmetama galimybė atgaline data suteikti tokį leidimą, koks yra pradinis ar naujas ginčijamais sprendimais suteiktas leidimas. Ieškovė taip pat konkrečiai nenurodo jokios teisės nuostatos grįsdama savo argumentus, o tam, kad įrodytų teisėtų lūkesčių buvimą, tik remiasi atsakymu į gairių 20 klausimą, kurio turinys bus nagrinėjamas toliau.

70 Antra, dėl dviejų kumuliacinių sąlygų, primintų šio sprendimo 61 punkte, ieškovė iš esmės teigia, kad, pirma, Komisija nepagrindė pradinio ir naujo leidimų atgalinio veikimo ir, antra, ji galėjo tikėtis, kad šie leidimai nebus suteikti atgaline data, atsižvelgiant į gairių turinį.

– *Dėl atgalinio veikimo galią pateisinančio tikslo*

71 Kadangi pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą Komisijos suteiktu išimtiniu leidimu siekiama išvengti, kad tam tikromis tinkamai pagrįstomis aplinkybėmis dėl priede nurodytų įstatymų nesilaikymo Sąjungos ar prašymą suteikti leidimą pateikusio subjekto interesams būtų padaryta didelė žala (šiuo klausimu žr. 2023 m. liepos 12 d. Sprendimo *IFIC Holding / Komisija*, T-8/21, EU:T:2023:387, 112 punktą), negalima atmesti galimybės, kad siekdama tokio tikslo Komisija gali būti priversta tokiam leidimui suteikti atgalinio veikimo galią, jei tai būtina siekiamam tikslui, net neatsižvelgdama į tai, ar prašymą suteikti leidimą pateikęs subjektas prašė tokio atgalinio veikimo.

72 Reikia priminti, kad šio sprendimo 61 punkte nurodyta pirmoji sąlyga, susijusi su siekiamu tikslu, reiškia, kad reikia patikrinti, ar atgalinę veikimo galią turinčiu sprendimu siekiama bent vieno bendrojo intereso tikslo (šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 28 d. Sprendimo *Éditions Odile Jacob / Komisija*, C-514/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2016:55, 50 punktą). Šiuo klausimu iš

jurisprudencijos matyti, kad atgalinio veikimo galią turinčių Sąjungos teisės aktų motyvuose aiškiai ir nedviprasmiškai turi būti nurodytos priežastys, pateisinančios siekiamą atgalinio veikimo galią (žr. 2020 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Slovėnija / Komisija*, T-626/17, EU:T:2020:402, 122 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

73 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad ginčijamuose sprendimuose Komisija aiškiai nurodė priežastis, dėl kurių ji suteikė atgalinio veikimo galią pradiniam ir naujam leidimams.

74 Pirma, pirmojo ginčijamo sprendimo 39 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad Komisija nusprendė suteikti pradinį leidimą nuo pirmojo prašymo suteikti leidimą pateikimo dienos, nes šis suteikimas buvo atidėtas atsižvelgiant į politinius vertinimus, o ne dėl įstojusios į bylą šalies kaltės. Šiuo klausimu minėto sprendimo 37 ir 38 konstatuojamosiose dalyse išsamiau paaiškinti šie politiniai vertinimai ir jų ryšys su Reglamentu Nr. 2271/96 siekiamais tikslais ir Sąjungos bendrosios politikos tikslais. Taigi iš to sprendimo iš esmės matyti, kad dėl užsitęsusios administracinės procedūros (dėl to tenka apgailestauti), per kurią dėl nuo įstojusios į bylą šalies nepriklausančių politinio pobūdžio priežasčių tas sprendimas priimtas vėliau, Komisija tą leidimą suteikė atgaline data.

75 Antra, antrojo ginčijamo sprendimo 43 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad Komisija nusprendė suteikti naują leidimą nuo pradinio leidimo galiojimo pabaigos dienos dėl tęstinumo priežasčių, atsižvelgdama į įstojusios į bylą šalies ir Sąjungos interesams kylančią riziką. Priminus, kad pagal pirmojo ginčijamo sprendimo 3 straipsnio antrą pastraipą įstojusi į bylą šalis turėjo pateikti prašymą dėl galimo naujo leidimo suteikimo likus trims mėnesiams iki to sprendimo galiojimo pabaigos, iš antrojo ginčijamo sprendimo 14 konstatuojamosios dalies matyti, kad įstojusi į bylą šalis iš tikrųjų pateikė prašymą dėl naujo leidimo 2024 m. sausio 25 d., t. y. likus trims mėnesiams iki pradinio leidimo galiojimo pabaigos. Taigi iš pastarojo sprendimo iš esmės matyti, kad būtent dėl užsitęsusios administracinės procedūros (dėl to belieka apgailestauti), per kurią buvo priimtas tas sprendimas, Komisija atgaline data suteikė naują leidimą, siekdama užtikrinti tęstinumą pirmojo ginčijamo sprendimo atžvilgiu.

76 Šiuo klausimu pažymėtina, kad nors ieškovė iš pradžių ginčijo Komisijos nustatytos atgalinio veikimo galios pateisinimo nebuvimą, vėliau, gavusi visų ginčijamų sprendimų tekstus, kuriuos Komisija pateikė atsakydama į proceso organizavimo priemonę, ji nepateikė jokio argumento, kuriuo ginčytų minėtuose sprendimuose pateiktos informacijos dėl šios atgalinio veikimo galios pateisinimo pagrįstumą, įskaitant naujus ieškinio pagrindus. Kadangi nė vienas ieškovės argumentas nesusijęs su tokia informacija, ji neįrodė, kad nagrinėjamu atveju Komisijos nustatyta atgalinio veikimo galia yra netinkama ar nereikalinga atsižvelgiant į siekiamą tikslą.

77 Pateikdama ketvirtąjį ieškinio pagrindą ir per posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimus ieškovė labiausiai kritikavo pirmojo ginčijamo sprendimo 37 konstatuojamojoje dalyje padarytą išvadą, kad MEB yra „Irano“ subjektas. Vis dėlto ši išvada yra netiksli dėl šio sprendimo 54 punkte nurodytų priežasčių. Be to, bet kuriuo atveju toks ieškovės argumentas negali įrodyti, kad Komisija padarė teisės ar vertinimo klaidą, kiek tai susiję su atgalinio veikimo galios pateisinimu.

78 Taigi, kadangi nė vienas ieškovės argumentas negali paneigti Komisijos ginčijamuose sprendimuose pateiktų paaiškinimų dėl šiuose sprendimuose nustatytos atgalinio veikimo galios pateisinimo, reikia konstatuoti, kad ieškovė neįrodė, jog netenkinama pirmoji sąlyga dėl siekiamo tikslo, priminta šio sprendimo 61 punkte.

– *Teisėti lūkesčiai, kurių ieškovei galėjo sukelti gairės*

79 Teisėtų lūkesčių paisymas yra viena iš sąlygų, kurią reikia tenkinti, kad, laikantis teisinio saugumo principo, Sąjungos teisės aktas turėti atgalinio veikimo galią (2023 m. kovo 8 d. Sprendimo *Assaad / Taryba*, T-426/21, EU:T:2023:114, 226 punktas).

80 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Sąjungos teisės akto atgalinio veikimo galia leidžiama tik išimtiniais atvejais, todėl negalima reikalauti, kad privatus asmuo įrodytų, jog jam buvo suteikta garantijų, kad nebus priimtas atgalinio veikimo galią turintis aktas, bet teismas, remdamasis šio asmens argumentais ir atsižvelgdamas į visas nagrinėjamo atvejo aplinkybes, turi patikrinti, ar nagrinėjamas aktas priimtas paisant to asmens teisėtų lūkesčių (šiuo klausimu žr. 2023 m. kovo 8 d. Sprendimo *Assaad / Taryba*, T-426/21, EU:T:2023:114, 227, 235 ir 236 punktus).

81 Kaip teigia ieškovė, iš esmės būtent dėl gairių, konkrečiai dėl jose pateikto atsakymo į 20 klausimą, jai kilo teisėtų lūkesčių, kad leidimas, suteiktas pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą, neturi atgalinio veikimo galios.

82 Šiuo klausimu reikia priminti, kad iš tiesų šiose gairėse neįtvirtintos teisiškai privalomos taisyklės ar aiškinimas (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, 61 punktas).

83 Vis dėlto jau buvo nuspręsta, kad nors Sąjungos administracijos priimtos vidaus priemonės negali būti kvalifikuojamos kaip „teisės normos“, kurių administracija turi paisyti bet kuriuo atveju, jos nustato orientacines elgesio taisykles, nurodančias administracijos praktiką, nuo kurios tam tikru atveju ji negali nukrypti nenurodydama priežasčių, atitinkančių vienodo požiūrio principą. Priimdama tokias elgesio taisykles ir viešai jas paskelbdama, t. y. pranešdama, kad nuo šio momento taikys jas atvejams, kuriems skirtos šios normos, atitinkama institucija apriboja savo diskreciją ir negali nukrypti nuo šių taisyklių, nes priešingu atveju jai gali būti paskirta sankcija už bendrųjų teisės principų, pavyzdžiui, vienodo požiūrio ar teisėtų lūkesčių apsaugos, pažeidimą (žr. 2024 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Kirimova / EUIPO*, T-727/20 RENV, EU:T:2024:646, 49 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

84 Taigi Sąjungos administracija privalo laikytis teisėtų lūkesčių apsaugos principo, kai taiko savo pačios nustatytas orientacines taisykles (šiuo klausimu žr. 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Quinn Barlo ir kt./ Komisija*, C-70/12 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:351, 53 punktą).

85 Gairėmis, kaip matyti iš jų įžanginės dalies, „siekiama pateikti [kai kurių] [Reglamento Nr. 2271/96] nuostatų taikymo gaires“. Taigi negalima atmesti galimybės, kad tai, kas nurodyta tose gairėse, gali būti suprantama kaip orientacinės taisyklės, nurodančios praktiką, kurios Komisija siūlo laikytis taikydama minėtą reglamentą, todėl gali sukelti suinteresuotiesiems asmenims teisėtų lūkesčių, o tai vis dėlto reikia įvertinti kiekvienu konkrečiu atveju, atsižvelgiant į atitinkamos informacijos turinį.

86 Nagrinėjamu atveju gairėse pateiktame atsakyme į 20 klausimą „Koks įgaliojimo poveikis?“, kuriuo remiasi ieškovė, nurodyta:

„Prašymas suteikti įgaliojimą [leidimą] neturi stabdomojo poveikio. Įgaliojimas [leidimas], suteikiamas Komisijos įgyvendinimo sprendimo forma, įsigalioja pranešimo apie jį pareiškėjui [prašymą suteikti leidimą pateikusiam subjektui] dieną. Iki tos dienos ES [Sąjungos] veiklos vykdytojai privalo taikyti [Reglamentą Nr. 2271/96].“

87 Vis dėlto, priešingai, nei teigia ieškovė, tokia informacija negali būti suprantama taip, kad Komisija apriboja savo įgaliojimus suteikti atgalinio veikimo galią leidimui, kuris galbūt bus suteiktas pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą.

88 Pirma, nors 20 klausimo pavadinime nurodytas „įgaliojimo [leidimo] poveikis“, Komisijos atsakymo pirmame ir trečiame sakiniuose pateikta informacija labiau yra apie prašymo suteikti leidimą pasekmes. Taigi gairėse primenama (atsakymo pirmasis sakinys), kad toks prašymas nesustabdo pareigų pagal Reglamentą Nr. 2271/96 vykdymo, todėl, kaip nurodyta atsakymo trečiame sakinyje, pateikę prašymą, veiklos vykdytojai, kuriems taikomos šios pareigos, laukdami Komisijos sprendimo turi ir toliau jas vykdyti.

89 Kaip savo rašytiniuose dokumentuose iš esmės pažymėjo Komisija, prašymo suteikti leidimą pateikimo pasekmių klausimas skiriasi nuo klausimo, kada įsigalioja leidimas, kuris galėtų būti priimtas baigiantis administracinei procedūrai, pradėtai pateikus šį prašymą.

90 Antra, gairėse pateikto atsakymo antrajame sakinyje nurodyta, kad galimas leidimas, kuris suteikiamas Komisijos įgyvendinimo sprendimo forma, „įsigalioja“ pranešimo apie jį prašymą suteikti leidimą pateikusiam subjektui dieną. Nors ši informacija, žinoma, sietina su momentu, nuo kurio leidimas „įsigalioja“ įgyvendinimo sprendimo, apie kurį pranešama prašymą suteikti tą leidimą pateikusiam subjektui, forma, šiuo klausimu ji tik atspindi SESV 297 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos turinį.

91 Pagal SESV 297 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą, sudarančią bendrą taisyklę dėl sprendimų, kuriuose nurodomas adresatas, įsigaliojimo, tokie sprendimai įsigalioja nuo pranešimo apie juos adresatams dienos (2019 m. vasario 13 d. Sprendimo *Human Operator*, C-434/17, EU:C:2019:112, 32 punktas).

92 Kadangi pagal jurisprudenciją SESV 297 straipsnio 2 dalies trečioje pastraipoje numatyta bendra taisyklė negali būti suprantama kaip draudžianti galimybę, kad išimtiniais atvejais sprendimo, kuriame nurodytas adresatas, įsigaliojimo data būtų ankstesnė už pranešimo apie jį šiam adresatui datą, jei tenkinamos šio sprendimo 61 punkte primintos sąlygos (šiuo klausimu žr. 2019 m. vasario 13 d. Sprendimo *Human Operator*, C-434/17, EU:C:2019:112, 36 ir 37 punktus), tai juo labiau taikoma ir gairėse pateikto atsakymo į 20 klausimą antram sakiniui. Iš tikrųjų jurisprudencijoje pripažįstama, kad akto įsigaliojimo momentas nebūtinai sutampa su jo veikimo pradžios momentu, nes tam tikromis sąlygomis gali būti pripažinta, kad šis aktas turi atgalinio veikimo galią (pagal analogiją žr. 2025 m. spalio 9 d. Sprendimo *On Air Media Professionals ir Different Media*, C-416/24 ir C-417/24, EU:C:2025:765, 44–47 punktus).

93 Taigi gairėse pateikto atsakymo į 20 klausimą antras sakinys negali būti suprantamas taip, kad Komisijos praktikoje leidimo veikimo pradžios data visais atvejais būtinai sutaps su data, kurią prašymą suteikti leidimą pateikusiam subjektui bus pranešta apie sprendimą jį suteikti.

94 Tuo remiantis, darytina išvada, kad visame gairėse pateiktame atsakyme į 20 klausimą iš tikrųjų nėra jokios orientacinės elgesio taisyklės, kurią Komisija sau taikytų dėl galimo leidimo atgalinio veikimo galios, ir jame prašymus suteikti leidimą pateikusiems subjektams iš esmės tik primenama, kad jiems ir toliau taikomos pareigos, kylančios pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio pirmą pastraipą, kol Komisija priims sprendimą dėl jų prašymo suteikti leidimą, ir kad galimas Komisijos sprendimas, kuriuo jiems suteikiamas išimtį numatantis

leidimas pagal tos šio straipsnio antrą pastraipą, įsigalios nuo tos dienos, kai jiems bus pranešta apie šį sprendimą. Tačiau šiame atsakyme nėra informacijos apie galimo leidimo veikimo pradžios datą ir jame konkrečiai nepatikslinta, ar ši data gali būti atgalinė.

95 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, gairės negali sukelti teisėtų lūkesčių dėl pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą suteikto leidimo atgalinio veikimo galios nebuvimo, todėl ieškovės argumentai negali įrodyti, kad šio sprendimo 61 punkte nurodyta antroji sąlyga, susijusi su suinteresuotųjų asmenų teisėtais lūkesčiais, netenkinama.

96 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad Komisija paisė atgalinio negaliojimo principo išimčių, kurias išimtinai galima taikyti šio sprendimo 61 punkte primintomis sąlygomis, todėl ji nepažeidė šio principo. Todėl reikia atmesti pirmąjį ir penktąjį pagrindus.

Dėl trečiojo, šeštojo ir septintojo pagrindų, iš esmės susijusių su vertinimo klaida ir ginčijamų sprendimų netikslumu

97 Ieškovė tvirtina, kad Komisija klaidingai ir neproporcingai įgyvendino savo diskreciją. Ji teigia, kad dėl jos tik humanitarinės veiklos sektoriuje teikiamų paslaugų įstojusiai į bylą šaliai šiuo atveju nekilo jokios grėsmės pagal priede nurodytus įstatymus. Jos teigimu, Komisija nepagrįstai leido įstojusiai į bylą šaliai be apribojimų blokuoti visą jos turtą, neatsižvelgdama į tai, kad minėtuose įstatymuose numatytos sankcijos netaikomos humanitarinei veiklai naudojamam turtui. Taigi Komisija turėjo apriboti pradinio ir naujo leidimų taikymo sritį.

98 Ieškovės teigimu, ginčijamų sprendimų rezoliucinės dalys yra perteklinės, neaiškios ir klaidinančios, atsižvelgiant į pirmojo ginčijamo sprendimo 14 konstatuojamosios dalies ir antrojo ginčijamo sprendimo 42 konstatuojamosios dalies nuostatas. Šios rezoliucinės dalys yra besąlyginės, suteikia įstojusiai į bylą šaliai diskreciją ir neatspindi minėtose konstatuojamosiose dalyse nurodytų apribojimų, su kuriais jos galiausiai yra nesuderinamos.

99 Ieškovė priduria, kad Komisija turėjo patikrinti, kokios sankcijos jai buvo taikomos ir kokius sandorius apėmė priede nurodyti įstatymai, juo labiau kad ji įrodė, jog vykdė tik su humanitarine veikla susijusias operacijas, kurioms aiškiai netaikomos minėtuose įstatymuose numatytos sankcijos. Ji teigia, kad Sąjungos interesams negali būti padaryta didelė žala dėl veiksmų humanitarinėje srityje ir kad įstojusios į bylą šalies prašymas susijęs tik su jų tarpusavio ginču. Ji mano, kad įstojusi į bylą šalis negali nuspręsti, kada sandoriui taikomos minėtos sankcijos, nes tokį vertinimą turi atlikti Komisija.

100 Komisija ir įstojusi į bylą šalis nesutinka su šiais argumentais.

101 Pirma, reikia pažymėti, kad ieškovės argumentai grindžiami klaidingomis prielaidomis, nes, priešingai, nei ji teigia, iš ginčijamų sprendimų aiškiai matyti ne tik tai, kad Komisija atsižvelgė į ieškovės pastabas dėl veiklos, kuri, kaip ji teigia, nepateko į sankcijų taikymo sritį, bet ir tai, kad, atsižvelgdama į šias pastabas, Komisija pradinio ir naujo leidimų taikymo sritį apribojo tik atvejais, kai pagal priede nurodytus įstatymus įstojusi į bylą šalis privalėjo atitinkamai elgtis ieškovės atžvilgiu.

102 Iš tiesų, viena vertus, pirmojo ginčijamo sprendimo 14 konstatuojamosios dalies 2 punkte Komisija paminėjo ieškovės pastabą dėl sankcijų netaikymo, nes tam tikros operacijos nepateko į jų taikymo sritį, ir atitinkamai nurodė, kad pradinis leidimas leido įstojusiai į bylą šaliai tik

„laikytis“ priede nurodytų įstatymų, todėl šis leidimas taip pat buvo netaikomas operacijoms, kaip išimtys nepatekusioms į šių įstatymų taikymo sritį. Kita vertus, atsižvelgiant į šią informaciją, pirmojo ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje įstojusiai į bylą šaliai tik leidžiama „laikytis“ šių įstatymų ir tik „tiek, kiek tai būtina“ tam tikra turtui „įšaldyti“ ir „atsisakyti“ atlikti tam tikras operacijas.

103 Be to, nors antrojo ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje numatyta tas pats, kaip ir pirmojo ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje, antrojo ginčijamo sprendimo 42 konstatuojamojoje dalyje aiškiai priminta, kad, atsižvelgiant į MEB veiklą humanitarinių veiksmų srityje, naujuoju leidimu įstojusiai į bylą šaliai leidžiama įšaldyti tam tikrą turtą ir atsisakyti vykdyti tam tikras operacijas tik tiek, kiek to reikalaujama pagal priede nurodytus įstatymus, todėl šis leidimas neapima visų operacijų, kurioms pagal minėtus įstatymus taikoma išimtis.

104 Šiomis aplinkybėmis nėra prieštaravimo tarp ginčijamų sprendimų motyvų ir rezoliucinių dalių, be to, tiems sprendimams netrūksta aiškumo, kiek tai susiję su pradinio ir naujo leidimo taikymo sritimi.

105 Antra, šio sprendimo 101 ir 103 punktuose padarytos išvados taip pat reiškia, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, pradinio ir naujo leidimų, taigi ir ginčijamų sprendimų, taikymo sritis nėra ir pernelyg plati ar besąlyginė, net neproporcinga ar netiksli, ji apima tik veiksmus, kuriuos įstojusi į bylą šalis privalo atlikti pagal priede nurodytus įstatymus, ir tik tiek, kiek ji leidžia įšaldyti tam tikrą turtą ir atsisakyti vykdyti tam tikras ieškovės operacijas pagal šiuos įstatymus.

106 Trečia, dėl ieškovės teiginio, kad Komisija turėjo nustatyti kiekvieną operaciją, dėl kurios įstojusiai į bylą šaliai leista laikytis priede nurodytų įstatymų, pakanka pažymėti, kad tokiems argumentams taip pat negalima pritarti, nes jie grindžiami klaidingu ne tik ginčijamų sprendimų apimties, kaip ji paaiškinta šio sprendimo 101–103 punktuose, bet ir Komisijos pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą atlikto vertinimo apimties supratimu.

107 Vertindama prašymą suteikti leidimą pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą Komisija turi tik išnagrinėti, ar jį pateikusiam subjektui arba Sąjungos interesams gali būti padaryta didelė žala tuo atveju, jei tą prašymą pateikęs subjektas nesilaiko priede nurodytų įstatymų trečiojo asmens, kuriam taikomos ribojamosios priemonės, atžvilgiu. Kadangi tokiam trečiajam asmeniui taikomi minėti įstatymai, nagrinėjimas, kurį reikia atlikti pagal tą nuostatą, nesietinas su klausimu, ar tam tikroms šio trečiojo asmens operacijoms gali būti taikoma išimtis pagal šiuos įstatymus.

108 Taigi pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą Komisija neturi kvalifikuoti galimų šio trečiojo asmens operacijų ar turto pagal priede nurodytus įstatymus, nes Komisija negali patikrinti nei tokio trečiojo asmens operacijos ar turto pobūdžio, nei jo situacijos, atsižvelgiant į minėtus įstatymus ir jų galimas išimtis. Todėl, priešingai, nei prašo ieškovė, šioje byloje nebūtina, kad Bendrasis Teismas skirtų ekspertizę, siekdamas išaiškinti šių įstatymų taikymo sritį, arba imtųsi kitų priemonių, kad gautų ekspertų išvadas apie ieškovės veiklą arba apklaustų jos auditorius kaip liudytojus.

109 Ketvirta, ieškovės nurodyta aplinkybė, kad įstojusi į bylą šalis per plačiai aiškina pradinį ir naująjį leidimus kaip leidžiančius įšaldyti visą jos turtą, neturi reikšmės. Iš tiesų tokia aplinkybė susijusi su tuo, ar įstojusi į bylą šalis teisingai taiko minėtus leidimus, o ne su ginčijamų sprendimų, kuriais suteikiami šie leidimai, teisėtumu.

110 Be to, priešingai, nei teigia ieškovė, pradinis ir naujas leidimai įstojusiai į bylą šaliai nepalieka jokios diskrecijos šiuo klausimu. Iš tiesų, jeigu priede nurodytuose įstatymuose jai nenustatyta pareiga įšaldyti tam tikrą turtą ar atsisakyti vykdyti tam tikras ieškovės operacijas, minėti leidimai netaikomi ir įstojusi į bylą šalis privalo laikytis Reglamento Nr. 2771/96 5 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyto draudimo.

111 Penkta, dėl ieškovės teiginio, kad piktnaudžiauta įgaliojimais, nes pradinis ir naujas leidimai buvo suteikti dėl jos ir įstojusios į bylą šalies ginčo Vokietijos teismuose, pakanka pažymėti, pirma, kad pirmajame ginčijamame sprendime nėra jokios informacijos šiuo klausimu ir remiamasi kitais motyvais. Be to, nors iš antrojo ginčijamo sprendimo 18 ir 19 konstatuojamųjų dalių matyti, kad įstojusi į bylą šalis rėmėsi šiuo ginču savo naujame prašyme suteikti leidimą, iš to sprendimo 20 konstatuojamosios dalies taip pat matyti, kad Komisija aiškiai laikė tą ginčą nesvarbiu suteikiant galimą naują leidimą pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą. Todėl negalima pritarti šiam teiginiui.

112 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovės argumentais negalima įrodyti nei to, kad Komisija padarė vertinimo klaidą, ypač kiek tai susiję su pradinio ir naujo leidimų taikymo sritimi, nei to, kad ginčijami sprendimai šiuo klausimu yra netikslūs, ar to, kad Komisija piktnaudžiavo įgyvendindama savo įgaliojimus. Taigi trečiąjį, šeštąjį ir septintąjį pagrindus reikia atmesti.

113 Vadinasi, prašymas panaikinti ginčijamus sprendimus turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

114 Todėl reikia atmesti visą ieškinį, nesant reikalo priimti sprendimo dėl jo priimtinumo, dėl kurio ieškovė prašo Bendrojo Teismo pareikšti nuomonę nepradėjus bylos nagrinėti iš esmės (žr. šio sprendimo 17 punktą), kad, kaip ji teigia, būtų paaiškintas „ieškinio dėl panaikinimo ir [galimo] prejudicinio sprendimo priėmimo proceso tarpusavio ryšys“ (dėl pastarojo įstojusi į bylą šalis išreiškė abejonių). Iš tiesų, viena vertus, kiek tai susiję su ieškovės prašymu, nors Procedūros reglamento 130 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad atsakovas gali prašyti Bendrojo Teismo priimti sprendimą dėl ieškinio nepriimtinumo nepradėjus bylos nagrinėti iš esmės, tokio prašymo negali pateikti, kaip tai suprantama pagal šį straipsnį, ieškovas. Kita vertus, dėl į bylą įstojusios šalies abejonių reikia priminti, kad šalis, kuriai leista įstoti į bylą palaikyti atsakovės, negali remtis nepriimtinumo pagrindu, kuris nebuvo nurodytas atsakovės reikalavimuose, todėl Bendrasis Teismas neprivalo pareikšti nuomonės dėl šio pagrindo pagrįstumo (šiuo klausimu žr. 2022 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *PNB Banka / ECB*, T-275/19, EU:T:2022:781, 93 ir 94 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją). Bet kuriuo atveju šios bylos aplinkybėmis, atsižvelgiant į tai, kad ieškinio priimtinumo nagrinėjimas reikalauja sudėtingos analizės, geras teisingumo vykdymas pateisina tai, kad ieškinys būtų atmestas iš esmės, prieš tai nesprendžiant jo priimtinumo klausimo (šiuo klausimu žr. 2002 m. vasario 26 d. Sprendimo *Taryba / Boehringer*, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52 punktą).

Dėl bylinėjimosi išlaidų

115 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė bylą pralaimėjo, ji turi padengti savo ir Komisijos bei įstojusios į bylą šalies patirtas išlaidas pagal jų pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (antroji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. ***Middle East Bank, Munich Branch*** **padengia savo, Europos Komisijos ir** ***Clearstream Banking AG*** **bylinėjimosi išlaidas**.

Papasavvas Marcoulli Schwarcz

Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Paskelbtas 2025 m. gruodžio 10 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.